

“Autoficcionar-se és com transvestir-se”

El director francouruguaià Sergio Blanco va presentar el 2014 al Temporada Alta

Tebasland. Ara, amb Gabriel Calderón, signa La mirada de Narciso (31 d'octubre, Teatre de Salt), una nova ficció que beu del seu dia a dia. Si una persona pot ser-ne moltes a la vegada (i ben diferents entre elles), també és cert que l'escriptura sempre modificarà la realitat.

És un 'thriller' d'intriga o una conferència? Totes dues coses. Perquè primer representa que està fent els darrers preparatius d'una conferència sobre La mirada de Narciso però quan descobreix el que pot ser una taca de sang a la seva habitació, el relat de la conferència i les trobades amb un jove eslovè donarà lloc a la intriga policial. L'obra té tres plans: el de la conferència, el de les trobades sexuals i el del thriller. L'investigador i teòric espanyol José Luis García Barrientos la denomina com a “thriller porno intel·lectual”; em sembla encertat. Wadji Mouawad també situa el monòleg de 'Soeurs' en un hotel modern. La inspiració té a veure amb els vostres continus viatges? Durant moltes èpoques de la meua vida m'he passat més temps en hotels que a casa, a París. L'activitat professional m'ha implicat viatjar molt (sigui de direcció teatral, de formació o investigació acadèmica). La idea va sorgir en un hotel de Ljubljana. Vaig veure una petita taca sospitosa en un pis i em va fer pensar que en aquell espai s'hi podia haver perpetrat un crim. L'obra, doncs, va néixer en un hotel. Què té de misteriós aquest escenari? Sempre he pensat que els hotels tenen alguna cosa fascinant: són llocs neutres, en què tot pot succeir. Com que no tenen història acaben convocant històries. El buit és tal que l'únic que podem fer és omplir-lo. Són no man's land, molt inspiradors, com les carreteres, les estacions de servei, els aeroports, els terrenys erms. Són llocs que estan en espera d'un relat. El protagonista revisa el seu jo des de la soledat. Més que la soledat, descobreix una multiplicitat de jos que el componen. El text reivindica la quantitat d'individus que ens componen. El jo no existeix, el que hi ha és una multiplicació infinita de jos: estem compostos de diverses llars que, a més, poden ser molt diferents entre si. M'aterra la noció d'identitat com un fet únic, coherent i fix. Aquest és un camí erroni per considerar l'experiència humana. L'individu també descobrirà els seus jos, interactuant amb els altres. El personatge es diu Sergio. Quant hi ha d'autobiografia? És una autoficció més: hi ha escenes viscudes per mi i altres d'inventades per mi. És l'oposat a una biografia perquè aquesta només pot explicar el que és veritable, mentre que el repte d'autoficció és signar un pacte de mentida: el que narra no ha de ser veritat, sinó tot el contrari: ha de ser una ficció. Convocar la realitat per alterar-la. Tota escriptura, en realitat, altera la realitat. Autoficcionar-se és com transvestir-se.

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 25-10-2016 Pàgina 47
- El Punt Avui. Barcelona 25-10-2016 Pàgina 35
- El Punt Avui. Camp i Ebre 25-10-2016 Pàgina 35
- El Punt Avui. Lleida 25-10-2016 Pàgina 35
- El Punt Avui. Maresme 25-10-2016 Pàgina 35
- El Punt Avui. Catalunya Central 25-10-2016 Pàgina 35

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/1015419-lautoficcionar-se-es-com-transvestir-ser.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui